

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/37/2020
Identifikačné číslo spisu: 2317010339
Dátum vydania rozhodnutia: 22.07.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Pavol Farkaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2317010339.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Petra Štífta, v trestnej veci obvineného K. O. pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku konanom 22. júla 2021 v Bratislave, o dovolaniach obvineného K. O. a advokátky Mgr. Andrey Miženkovej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. marca 2019, sp. zn. 3To/14/2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/14/2019 zo 7. marca 2019 bol z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku,

p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 42 ods. 1 Trestného zákona

v n e p r o s p e c h obvineného K. O..

Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/14/2019 zo 7. marca 2019 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a zrušuje aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikazuje Krajskému súdu v Trnave, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

II. Podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku o d m i e t a dovolanie podané advokátkou Mgr. Andreou Miženkovou.

Odôvodnenie

I.

Okresný súd Galanta (ďalej tiež „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") rozsudkom z 19. septembra 2018, sp. zn. 2T/72/2017 uznal obvineného K. O. (ďalej tiež „obvinený" alebo „dovolateľ") za vinného

zo zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) a písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že :

- dňa 07.01.2015 v presne nezistenom čase v dobe od 09.00 hod. do 12.30 hod. v obci K. X. odomkol bránku kľúčom zaveseným na bránke z vnútornej strany, dostal sa do dvora rodinného domu číslo XXX, následne nezisteným spôsobom otvoril okno v zadnej časti domu, vošiel do domu, kde na chodbe zo šatníka odcudzil pánske hodinky zo žltého kovu so štyrmi diamantovými kamienkami, pánsku retiazku zo žltého kovu, obrúčku zo žltého kovu, tri páry dámskych náušnic zo žltého kovu, dámsky náramok zo žltého kovu, predmety zo strieborného kovu nachádzajúce sa v skrini v detskej izbe a to náhrdelník s prívieskom v tvare krížika, 5 kusov prsteňov, 4 kusy dámskych náramkov, 3 páry náušnic, ďalej odcudzil notebook značky Asus čiernej farby, ktorý bol položený v kuchyni na stole, fotoaparát značky Sony, červenej farby nachádzajúci sa v zásuvke šatníka na chodbe, čím P. X., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom K. X. XXX, spôsobil podľa odborného vyjadrenia odcudzením vecí škodu spolu vo výške 3.437 Eur, hoci bol za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod spisovou značkou 2T 267/2008 zo dňa 19.05.2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava pod spisovou značkou 6To 65/2014 zo dňa 14.08.2014, právoplatným dňom 14.08.2014.

Za to okresný súd uložil obvinenému K. O. podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa uložil obvinenému aj povinnosť nahradiť poškodenému P. X. spôsobenú škodu vo výške 3.437,- Eur a so zvyškom nároku na náhradu škody ho podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Proti rozsudku okresného súdu podal obvinený odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 7. marca 2019, sp. zn. 3To/14/2019 rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že podľa § 212 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 5 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, § 41 ods. 1 Trestného zákona obvinenému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere päť rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu podal obvinený K. O., prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Albína Lancza, so sídlom Mierová 33, Galanta, vo svoj prospech dovolanie, a to z dôvodov plynúcich z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), h), k) a i) Trestného poriadku. V dôvodoch podaného dovolania obvinený namietal výšku uloženého trestu odňatia slobody (vo výmere 5 rokov), ktorý považoval za neprímerane prísny a vyjadril názor, že správne mu mal byť uložený súhrnný trest za použitia § 42 Trestného zákona, prípadne malo byť upustené od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona, a to s ohľadom na predchádzajúce jeho odsúdenie rozhodnutím cudzieho štátu, ktoré bolo na území Slovenskej republiky uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 26. novembra 2015, sp. zn. 3Ntc/18/2016. V tejto súvislosti obvinený poukázal na § 7b ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého sa právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, na ustanovenia § 17 ods. 2 a § 18 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. a zdôraznil, že v súčasnosti vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov na podklade už spomínaného cudzozemského rozhodnutia. V podanom dovolaní obvinený ďalej namietal nesprávnosť zohľadnenia prítiažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože podľa jeho názoru je skutočnosť spáchania viacerých trestných činov fakticky konzumovaná už použitím ustanovení o ukladaní trestov pri spáchaní viacerých trestných činov podľa § 41, § 42 a § 44 Trestného zákona a odkázal na svoje predchádzajúce podania, predovšetkým na obsah jeho odvolania a v ňom

uvedené argumenty týkajúce sa neprimeranosti uloženého trestu, absencie vzdania sa zásady špeciality a právneho posúdenia skutku kladeného mu za vinu. V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech, zrušil rozsudky krajského a okresného súdu vo výrokoch o treste a okresnému súdu prikázal, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

V doplneniach svojho dovolania obvinený poukázal na obsah rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. IV. ÚS 77/2002, II. ÚS 34/1999, III. ÚS 41/2001, II. ÚS 132/2002), Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 17/2011) a vyjadrenia Generálneho advokáta Súdneho dvora Európskej únie a namietal, že v prejednávanej trestnej veci došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v dôsledku ústavne nekonformnej aplikácie ustanovení Trestného zákona spočívajúcej v nepoužití ustanovení o súhrnnom treste, čo spôsobilo zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu a namietal potrebu aplikácie ustanovení o súhrnnom treste aj v prípade predchádzajúceho odsúdenia cudzozemským rozhodnutím. V doplnení svojho dovolania obvinený potom ešte namietal, že v rámci procesu vyhlásenia viny, nebol sudcom okresného súdu poučený podľa § 257 ods. 4 Trestného poriadku o možnosti vyhlásenia nepopierania skutku, napriek tomu, že spolu so svojou obhajkyňou uviedli, že nesúhlasia s právnou kvalifikáciou skutku.

K takto podanému dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Galanta (ďalej len „prokurátorka“), ktorá uviedla, že v prejednávanej trestnej veci bolo okresným súdom prijaté vyhlásenie obvineného o jeho vine, pričom podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku je v takom prípade rozhodnutie súdu nenapadnuteľné odvolaním, ani dovolaním, okrem dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, o čom bol obvinený za prítomnosti svojho obhajcu riadne poučený. Namietala ďalej, že podľa zápisnice z hlavného pojednávania konaného okresným súdom 11. októbra 2017 bol obvinený riadne poučený o možnosti vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. a), písm. b) a písm. c) Trestného poriadku teda aj o možnosti vyhlásenia, že nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, pričom následne obvinený urobil vyhlásenie o svojej vine zo spáchania skutkov uvedených v obžalobe s tým, že nenamietal ani správnosť právnej kvalifikácie skutku. Na základe vyššie uvedeného prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného bez preskúmania veci podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), s tým, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd ďalej zistil, že dovolanie obvineného v časti obsahujúcej námietky týkajúce sa nepoužitia ustanovení o súhrnnom treste vo vzťahu k jeho predchádzajúcemu odsúdeniu rozhodnutím cudzozemského súdu je opodstatnené, čo znamená, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, čím došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu vyplývajúceho z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z predloženého spisu je zrejmé, že obvinený bol rozsudkom Krajského súdu Korneuburg z 26. novembra 2015, sp. zn. 601 Hv 19/15t v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 3. marca 2016, sp. zn. 18Bs 19/16z uznaný vinným zo spáchania trestného činu závažnej profesijnej krádeže vlámaním v rámci organizovanej skupiny, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov s tým, že uvedené odsúdenie cudzozemským súdom bolo na území Slovenskej republiky uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3Ntc/18/2016 z 27. septembra 2016.

Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom

Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Podľa § 42 ods. 3 Trestného zákona ustanovenie o súhrnnom treste sa nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadí, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie.

Podľa dôvodovej správy k zákonu č. 334/2012 Z. z., ktorým bolo okrem iného do Trestného zákona doplnené vyššie citované ustanovenie § 7b a upravené ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona o nemožnosť použitia ustanovení o súhrnnom treste vo vzťahu k rozhodnutiu súdu iného členského štátu, táto právna úprava vychádzala z ustanovenia čl. 3 ods. 3 a 4 rámcového rozhodnutia Rady 2008/675/SVV z 24. júla 2008 o zohľadňovaní odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní, v zmysle ktorého zohľadnenie predchádzajúcich odsúdení vyhlásených v iných členských štátoch nesmie ovplyvňovať predchádzajúce odsúdenia tohto členského štátu alebo jeho rozhodnutia o ich vykonaní, ani ich rušiť alebo revidovať.

Súdny dvor Európskej únie však vo svojom rozsudku z 15. apríla 2021 vo veci C-221/19 konštatoval, že rámcové rozhodnutie Rady Európskej únie č. 2008/675/SVV o zohľadnení odsúdení v členských štátoch Európskej únie v novom trestnom konaní sa vzťahuje na vnútroštátne konania, ktorých predmetom je uloženie súhrnného trestu odňatia slobody na účely výkonu, v ktorom sa zohľadní trest uložený osobe vnútroštátnym súdom, ako aj trest uložený v rámci skoršieho odsúdenia vyhláseného súdom iného členského štátu tej istej osobe pre iné skutky dôvodiac ďalej, že pokiaľ bolo rozhodnutie cudzozemského súdu prenesené a uznané v súlade s rámcovým rozhodnutím Rady Európskej únie č. 2008/909/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie č. 2008/909/SVV“), zohľadnenie takéhoto odsúdenia nemá za následok ovplyvnenie tohto odsúdenia, ale ani jeho zrušenie či preskúmanie, preto je súd ukladajúci súhrnný trest v zásade povinný zohľadniť aj odsúdenie vyhlásené súdom iného členského štátu.

Z uvedeného je potom zrejmé, že aj keď ukladanie súhrnného trestu priamo vo vzťahu k rozsudku vydaného súdom iného členského štátu možné nie je. Iná situácia nastáva, pokiaľ takýto rozsudok je na území Slovenskej republiky postupom podľa rámcového rozhodnutia č. 2008/909/SVV, teda podľa zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“), uznaný. Ani ustanovenie § 42 ods. 3 Trestného zákona, ale ani rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 14/2016 nevyklúčujú (používajúc aj vyššie uvedený výklad rámcového rozhodnutia č. 2008/675/SVV Súdny dvorom Európskej únie v rozsudku z 15. apríla 2021 vo veci C-221/19) uloženie súhrnného trestu vo vzťahu k uznávajúcemu rozsudku, ktorým bol uznaný a „prenesený“ trest uložený súdom iného členského štátu, vo vzťahu ku ktorému je potrebné súhrnný trest ukladať.

A pokiaľ rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 43/2000 takýto postup vylučuje, ide o rozhodnutie vo vzťahu k rozhodnutiam vydaným súdmi členských štátov Európskej únie v podstate už neaktuálne, publikované pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 334/2012 Z. z. (ktorým bolo do Trestného zákona doplnené ustanovenie § 7b), ale aj zákona č. 549/2011 Zb.

Vzhľadom na to, že obvinený spáchal trestný čin, ktorý je predmetom prejednávanej trestnej veci (7. januára 2015), predtým ako bol vyhlásený rozsudok Krajského súdu Korneuburg z 26. novembra 2015, sp. zn. 601 Hv 19/15t v spojení s rozsudkom Najvyššieho krajského súdu Viedeň z 3. marca

2016, sp. zn. 18Bs 19/16z a toto rozhodnutie bolo na území Slovenskej republiky uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/18/2016 z 27. septembra 2016 v súlade s rámcovým rozhodnutím č. 2008/909/SVV (teda podľa zákona č. 549/2011 Z. z.), bolo povinnosťou súdov nižšieho stupňa toto odsúdenie zohľadniť, a to aj pri úvahách o ukladaní súhrnného trestu.

Pokiaľ krajský súd použitie ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona v prejednávanej veci vylúčil, nesprávne použil iné hmotnoprávne ustanovenie, tým naplnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto najvyšší súd jeho rozhodnutie vo výroku o treste zrušil a uložil mu, aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V novom konaní bude úlohou odvolacieho súdu opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného v časti týkajúcej sa výroku o treste a pri úvahách o uložení trestu zohľadniť aj ustanovenia o ukladaní súhrnného trestu (najmä § 42 Trestného zákona) v nadväznosti na predchádzajúce odsúdenie obvineného cudzozemským súdom uznané rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/18/2016 z 27. septembra 2016, a to prípadne aj po vyžiadaní dodatočných informácií od justičného orgánu štátu pôvodu (Rakúska republika), pokiaľ by spis Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3Ntc/18/2016 nepredstavoval dostatočný podklad pre rozhodnutie a o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu opätovne rozhodnúť.

Ďalšie námietky dovolateľa nepovažoval najvyšší súd za opodstatnené.

Pokiaľ obvinený v podanom dovolaní namietal aj nesprávnu právnu kvalifikáciu rozhodnutím okresného súdu v takzvanej skutkovej vete ustáleného skutku, k tomu sa žiada uviesť, že vyššie spomínané rozhodnutie bolo vydané potom, čo obvinený urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, ktoré okresný súd prijal, pričom vychádzajúc z ustanovení §§ 257 ods. 5 a 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku je rozhodnutie vydané na podklade prijatého vyhlásenia o vine vo výroku o vine nenapadnuteľné odvolaním a dovolaním len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda v prípade porušenia práva na obhajobu obvineného zásadným spôsobom. Keďže dovolacia námietka založená na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku zodpovedá dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, vo vyššie naznačenom prípade (po prijatí vyhlásenia o vine) už nie je možné výroky o vine dovolaním z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku úspešne napadnúť.

A aj keď (vzhľadom na vyššie uvedené) by bolo možné výroky o vine dotknutého rozhodnutia dovolaním z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku napadnúť (obvinený v podanom dovolaní namietal aj nesplnenie poučovacej povinnosti zo strany okresného súdu), podľa ustálenej súdnej praxe, osobou oprávnenou na podanie dovolania v takomto prípade je len minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ale nie obvinený (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 12/2017). Preto obvinený svojimi námietkami dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenaplnil.

Vo vzťahu k námietke obvineného spočívajúcej v tom, že súdy nižšieho stupňa nesprávne zohľadnili príťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, pretože podľa jeho názoru je skutočnosť spáchania viacerých trestných činov fakticky konzumovaná už použitím ustanovení o ukladaní trestov pri spáchaní viacerých trestných činov podľa § 41, § 42 a § 44 Trestného zákona, sa žiada uviesť, že použitie uvedenej príťažujúcej okolnosti by bolo vylúčené len v prípade aplikácie takzvanej asperačnej zásady plynúcej z ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona z dôvodu zákazu pričítania tej istej okolnosti v neprospech obvineného zakotvenej v ustanovení § 38 ods. 1 Trestného zákona, keďže obidve tieto ustanovenia [§§ 37 písm. h) a 41 ods. 2 Trestného zákona] sú okolnosťami, ktoré majú za následok zvýšenie zákonom stanovenej trestnej sadzby (primerane stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 1/2011), čo však nie je prípad prejednávanej veci, keďže obvinenému nebol ukladaný trest odňatia slobody za použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona a aplikácia ustanovenia §§ 41 ods. 1, 42 a 44 Trestného zákona bez súčasného použitia § 41 ods. 2 Trestného zákona nemá za následok zvýšenie zákonom stanovenej trestnej sadzby a tým pádom ani vylúčenie

použitia ustanovenia § 37 písm. h) Trestného zákona. Týmito námietkami preto obvinený dovolací dôvod ani podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona nenaplnil.

Svojimi námietkami obsiahnutými v podanom dovolaní nenaplnil obvinený ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. k) Trestného zákona (proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie hoci nebolo prípustné), pretože pokiaľ obvinený namietal neakceptovanie zásady špeciality, s touto námietkou sa vyčerpávajúco vysporiadal vo svojom rozhodnutí už krajský súd konštatujúc, že obvinený súhlasil s výkonom zvyšku uznaného trestu na území Slovenskej republiky, preto sa naňho zásada špeciality v súlade s ustanovením § 21 ods. 2 písm. e) zákona č. 549/2011 Z. z. nevzťahuje.

Pokiaľ obvinený vo svojom dovolaní odkázal na dôvody uvedené v podanom odvolaní a prípadne aj iných jeho vyjadreniach k tomu najvyšší súd dodáva, že je povinnosťou obvineného kvalifikovane zastúpeného obhajcom konkrétne vecne vyšpecifikovať dôvody, v ktorých vidí naplnenie jednotlivých dovolacích dôvodov, pričom ich podradenie pod príslušné ustanovenie § 371 ods. 1 Trestného poriadku je už vecou dovolacieho súdu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 120/2012), nie je však úlohou dovolacieho súdu domýšľať si, či hľadať, v čom by mohli spočívať konkrétne dôvody námietok obvineného (primerane napríklad rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 518/2019) a selektovať ich medzi odvolacími, či inými obhajobnými námietkami obvineného.

Preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je to uvedené pod bodom I. vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia. Týmto rozsudkom dovolacieho súdu sa vec dostala do štádia odvolacieho konania, v rámci ktorého, ako to už bolo vyššie uvedené, bude krajský súd povinný opätovne rozhodnúť o odvolaní obvineného v časti jeho námietok týkajúcich sa výroku o treste.

Najvyšší súd pripomína, že dovolanie bolo podané len v prospech obvineného K. O., a preto bude krajský súd v ďalšom konaní limitovaný zásadou zákazu reformatio in peius v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku.

II.

Dovolanie proti rozsudku krajského súdu v prejednávanej veci podala aj advokátka Mgr. Andrea Miženková. Z predloženého spisu je však zrejmé, že aj keď bola súdom prvého stupňa ustanovená za obhajkyňu obvineného v základnom trestnom konaní, jej oprávnenie vykonávať procesné úkony v mene dovolateľa zaniklo podľa § 44 ods. 4 Trestného poriadku právoplatnosťou rozsudku krajského súdu, teda 7. marca 2019, pričom v dovolacom konaní nebola za obhajkyňu obvineného okresným súdom ustanovená a ani obvineným, či inou oprávnenou osobou zvolená, preto nebola oprávnená dovolanie v mene dovolateľa podať.

Na základe vyššie uvedeného potom najvyšší súd dovolanie podané vyššie menovanou advokátkou bez vecného preskúmania podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako dovolanie podané neoprávnenou osobou.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.